

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 10. De Eutychē.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](#)

tionē se afflīment innocentēs ... Quid tecum faciunt, qui sunt hec (peccatum originale) negando damnati? nunquam sine suspicione ea qua sibi sunt adversa, conueniunt. Ejicerentur denique, si tibi quoque simili erit, dispergient.

Porrō præfati Episcopi, acceperit à Nestorio beneficii memores, ei postea Ephesi iuvam strenue navarunt operam contra orthodoxos & Synodum Ephesinam, adjungendo lese in Ephesino conciliabulo Joanni Antiocheno, qui cum Orientalibus suis sanctam illam Synodum impugnare & damnare præsumpsit. Sed obsequii Nestorio exhibiti Pelagianis Episcopis justam rependit mercedem Synodus, Pelagianam hæresim cum Nestorianā proscribendo, & lectorates illius duobus canonibus, primo scilicet & quarto percellendo, de quibus Celestium in sua ad eum synodali epistola, Patres Ephesini certiore fecerunt his verbis: Porro perletis in sancta Synodo commentariis actorum in depositione impiorum Pelagianorum & Celestianorum, Celestii, Pelagi, Juliani, Persidii, Flori, Marcellini, Orontii, & eadem cum illis sententiis, que à pietate tua de ipsis de cuncta & constituta sunt, judicavimus & nos, ea solida firmaque permanere debere, & idem omnes tecum statuimus, eos pro depositis habentes.

ARTICULUS X.

De Eutychē.

§. I.

De heresi Eutychis, ac gestis circa ipsum & ab ipso Constantiopolitano.

Eutyches Constantiopolitani presbyter & Archimandrita, cuius monasterii nomen memoria prodigium non est, delitus senex imperitissimus, his Cyrilli verbis, *Unam Verbi naturam incarnatam, male intellectis, & ex odio Nestorianæ hæresis, quam antea acerimè inseparatus fuerat; in nefandis ipse erroris incidit, quos Flavianus Archiepiscopus Constantinopolitanus describit in sua ad sanctum Leonem epistola, quæ incipit, Pietate. Iste, inquit, Eutyches absconditum in se languorem male scilicet retinens... invercundè & impudenter in multos impietatem propriam præsumpsit inferre, dicens, ante inhumanationem quidem Salvatoris nostri Iesu Christi duas naturas esse divinitatis & humanitatis; post unionem vero unam naturam factam, neque sciens quid dicit, neque de quibus affirmat... Adiecit autem & aliam impietatem, dicens, Corpus Domini quod ex Maria factum est, non esse nostra substantia, neque humane consperioris; sed humanum quidem illud vocat, non tamen nobis consubstantiale, neque genitrici ejus secundum carnem.*

Eo tempore Eutyches errores in alia ad eundem Leonem epistola, quæ incipit, *Nullas res, sic exponit: In sancta nostra Synodo, assertebat, instanter dicens, Dominum nostrum Jesum Christum non oportere confiteri de duabus naturis post humanam susceptionem, cum à nobis unius substantia & unius persona cognoscatur: neque carnem Domini coessentiam nobis substitere, tanquam ex nobis suscepit, & coadunat. Deo verbo secundum substantiam: sed dicebat, Virginem quidem, quæ eum genuit secundum carnem, consubstantiam nobis esse, ipsum autem Dominum non suscepisse ex ea carnem nobis consubstantiam: & corpus Domini non esse quidem corpus hominis, humanum vero corpus esse, quod est ex virginie. Hoc etiam erroris omnes palam eveniunt Eutyches ipse in actione septima Constantiopolitani Concilii sub Flaviano, ubi inter alia hac Hæsiarcha verba legantur: Confiteor ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunctionem; post adunctionem vero unam naturam confiteor.*

Eutychem haec domi inter familiares frequenter agitante se admonuit Eusebius Dorilai Episcopus,

Tom. 4.
Conc. pag.
226.

ipsi amicus: sed cum nihil proficeret, rem ad Flavianum judicavit esse deferendam. Anno itaque 448. cum esset Constantinopoli triginta & duorum Episcoporum collectum Concilium, libellum Concilio obtulit Eusebius adversus Eutychem, quem accusans hæresos, ad causam dicendam vocari postulabat.

Leuctra Eusebii libello, ad Eutychem destinantur Joannes presbyter ac defensor, ac Andreas diaconus, qui eum nomine Synodi citent. Actione deinde secunda, postulante Eusebium, leguntur epistola Cyrilli due, una ad Nestorium, quæ incipit, *Obligantur, & altera ad Joannem Antiochenum, quæ incipit, Letentur cœli, quarum utraque Eutychis hæresi adverterat maximè, atque ab Episcopis omnibus suscepta est. Actione tercia Joannes & Andreas, qui actione prima misi fuerant ad Eutychem, interrogati respondent illum dixisse nolle se egredi monasterio, in coquæ se tanquam in sepulchro degere; Eusebium sibi jamdū in se fuisse esse; contentire se expositioni sanctorum Patrum, qui Nicæa & Ephesi congregati fuerunt; sic tamen ut si in aliquo lapsu essent, hoc neque reprehendere, neque suscipere, solas autem scripturas scrutari se, tanquam firmiores sanctorum Patrum expositionibus; post incarnationem vero Dei Verbi, hoc est, post nativitatem Domini nostri Iesu Christi, unam naturam adorare se, & hanc Dei incarnati & inhumanati.*

Eadem actione tercia, supplicante Eusebium, ad Eutychem mittuntur Mamas & Theophilus presbyteri, cum epistola à Synodo scripta, quæ secundò vocabatur Eutyches, qui Mama & Theophilo ægrè ad se admissis, & lectis Synodi litteris, responderet sibi definitum esse, citra mortis necessitatem non egredi monasterio: quo Eutychis responso per præfatos Mamam & Theophilum ad Synodum relato, Synodus eum tertio vocat per Memnonem & Epiphanius presbyteros, & Germanum diaconum, cum epistola, quæ jubetur adesse Synodo. Actione quinta qui ad Eutychem missi fuerant, referunt eum septem dierum inducias petere, quo imperato, tandem actione septima ad Synodum venit Eutyches cum magno silentio, ingenti monachorum & militum manu suspiratus; multo tamen à Flaviano & Patritio Florentino, quem adesse jussisset Imperator, interrogatus, dogma suum pertinaciter professus est, atque idcirco damnatus à Synodo, & ab ea ab omni officio sacerdotali & monasterii primarii depositus, fideliumque communione privatus, eadem excommunicationis pena his omnibus, qui cum eo communicarent, imposita.

Eutyches sic à Constantiopolitana Synodo damnatus, confessus configit ad S. Leonem, missò ad eum supplici libello, eum libello, quem Eusebius præfate Synodo contra illum obtulerat, & in quo illi generatim tantum intendebat crimen hæresos. Querebatur autem apud Summum Pontificem Eutyches, si inimerit ad Episcopis, Nestorianam hæretim instaurare volentibus, communione privatum, quamvis aperte Nicenam fidem profiteretur, & evocatus à Synodo, adiuvaret, nec sui præsentiam denegasset: iniuper mentiebatur naviter, se in ipso iudicio libellum appellationis ad Sedem Apostolicam obtulisse, nec tamen sive susceptum, quæ ratione compulsi fuerit, contestatorios libellos in Constantiopolitana urbe proponere.

Breviter ad Eutychem rescripsit Leo, eum, quem præ se tulerat adversus Nestorianam hæresim zelum laudans, ejus ramer dictis fide non adhibita: quare cum hæreti suspensus, nec prudenter posset quidquam, incognitis rebus, in cuiusquam partis præjudicium definire, priuquam universa, que gesta fuerant, veraciter audivisset, scripsit ad Flavianum, jubens ut sibi quæ plenissime ac lucide omnia, quod ante facere debuerat, indicare festinaret; quin etiam ea de re ad Theodosium Imperatorem dedit litteras, in quibus accusabat Flaviani negligentiam.

Ad Leonem sine mora de Eutychē accuratè rescripsit Flavianus; & transmissis ad eum synodalibus actis, nequitiam Hæsiarchæ rexit; qua cognita,

Leo

Disputatio I. Articulus X.

451

Leo Synodum suam convocavit, & ex ea celebrem illam epistolam, quae incipit, *Lectis dilectionis tuae litteris*, ad Flavianum scripsit, in qua primū notat imperitiam ac vecordiam Eutychis. *Quibus*, inquit, *Eutyches ... multum imprudens, & nimis imperitus ostenditur quam eruditio de sacris novi & veteris testamento paginis acquiescit, qui nec ipsius quidem symboli initia comprehendit?* Et quod per toum mandatum omnium regeneratorum voce depromovit, iſius adhuc sensis corde non capit. *Nesciens* igitur, quid deberet de Verbi Dei incarnatione sentire, &c. Deinde contra impium illius dogma duarum in Christo post unionem naturarum, divinae & humanæ, veritatem luctuētissimè exponit, & defendit.

Scripterat etiam Eutyches ad Petrum Ravennatum Episcopum, cognomento Chrysiologum, ut eum sibi conciliaret, & meditarem inter ip̄m & Flavianum agere vellēt. Rescripsit autem ad Eutychem Perus, ip̄m graviter, quāvis indirecte, culpans, eumque adhortans, ut sile synodica S. Leonis epistola, upotē Sedis Apostolice judicium infallibile continent, submittat. *In omnibus*, inquit, *bortamus te, ut his, que à beatissimo Papa Romane civitatis scripta sunt, obdienter attendas; quoniam beatus Petrus, qui in propria Sede & vivit & presidet (per successores suos) presta (per eos) querentibus fidei veritatem.* Tum hęc verba nunquam satis laudata subiicit: *Nos enim post studio pacis & fidei, extra consensum Romane civitatis Episcopi, causas fidei audire non possumus.*

Eutyches in hæretico proposito obfirmatus, & freato patrocinio Chrysaphii Eunuchi, quem è sacro sonante suscepserat, & impietati sua conscientiem habebat, simul & infensissimum Flavianum, quique plurimum tunc temporis poterat apud Theodosium juniorum, principem quidem religiosum, & fidei catholicæ studiosissimum, sed ob nimiam credulitatem & mediocritatem ingenii, opportunissimum aulicorum infidiis; Eutyches, inquam, Chrysaphii patrocinio fretus, nihil non, ut Flavianum perderet, & hæresim suam stabilire, tentare ausus est.

Et enī ut non solum monachos, quos jam antequam à Constantinopolitana Synodo condemnaretur, missis ad eos tomis ejus dogmata continentibus, sollicitarāt, sed etiam totam civitatem Constantinopolitanam ad seditiōnem commoveret, famosos libellos, iōjuis & contumelias adversus Flavianum referatos, publicè proposuit. Supplicem Imperatori obtulit libellum, in quo querebatur acta Synodo Constantinopolitanā à notariis fuisse falsata; in quibus tamen, Imperatoris jussu coram Thalassio Cæsarea in Cappadocia Episcopo & Florentio Patricio relatis, nihil omnino falsitatis inventum est. Flavianum hæreticos insimulavit, atque ita in fide suspectum reddit Imperatori per Chrysaphi, ut Imperator virum lancissimum & eximiē catholicum iusserit, scripto edere fidei sua professionem. Denique per ipadonem hūm à Theodosio obtinuit, ut Ephelum convocaret generalis Synodus, in qua ejus causa, & judicium Constantinopoli latum, & a Romano Pontifice, ad quem ipse appellata, confirmatum, retraictaretur, praeside Dioscoro Alexandrino Patriarcha, homine nefario, & ejus impietati addictissimo.

§. II.

De gestis Ephesi in causa Eutychis.

Theodosius Chrysaphii criminacionibus & calumniis in Flavianum & ejus Synodum exasperatus, eumque Nestorianam hæresim instaurare velle, male suspicans, annuit Chrysaphio & Eutychi generalem Synodum postulantibus. Synodum ergo generale congregari jussit Ephesi, cui præfē voluit Dioscorum, ad quem tres scripsit epistles, in quarum prima jubebat, cum venire Ephelum cum decem Metropolitis Aegyptia diocesi subjectis, & decem aliis Episcopis, fide ac doctrina conspicuis, simulque significabat, nolle se Theodoretum, quem pridem fōli sue Simonnet Theol. Tom. II.

Ecclesiæ vacare iussérat, adesse, nisi secūs videretur universitas Synodo. In secunda admonebat eum, à se nominatim invitatum tuisse Bariumam Syrum Archimandritam, quem puritate vita & catholica fide probatissimum existimabat, sed reverā hominem hæreticum & sicarum immanem. In tertia denique constituebat eum Synodi presidem, afferens hoc universis, qui adessent, Episcopis placitum.

Aliis etiam Patriarchis & Metropolitani, missis ad eos litteris, præcipit, ut adessent Kalendis Augusti. Flavianum quoque, & alios Episcopos, qui Eutychem Constantinopoli damnaverant, praesentes esse voluit; sed tacere, nec inter judices censerit, sed communem aliorum omnium Episcoporum sententiam exspectare, quoniam ea quæ ab ipsis judicata erant, retractarentur. Tum ut omnia peragerentur abique tumultu, cōmisit Elpidium comitem lacri consistorii, Eulogium tribunum, & Notarium Prætorianum, cum militum præsidio.

Nominatim per litteras ad Synodum Imperator invitavit Leonem Romanum Pontificem, qui Imperatori, & ejus forori Pulcheria relictis, id moris non esse, ut Romanus Pontifex ejusmodi Synodis per se adficeret; præterea necessitate rerum praesentium se Roma detineri; sed legatos, qui praesentiam ejus exhiberent in Synodo, à te missum iri, quod re ipsa præstitit: nam tres misit legatos, qui vicem ejus agerent, Julianum, Renatum, & Hilarum, cum synodica ad Concilium Ephesi celebrandum epistola, quæ incipit, *Religiosa clementissimi Principis fides;* in qua postquam Eutychis imperitiam & ejus hæresim breviter perlitrinxit, sic profequitur: *Fratres nostros Julianum Episcopum, Renatum presbyterum, & filium meum Hilarym diaconum, cumque hic Dulcissimum notarium probata nobis fidei, misi, qui vice mea sancto conventui vestra fraternitatē intersint, & communī vobiscum sententia, que Domino sint placitura, constituam: hoc est, ut primus p̄stifero errore damnato, etiam de ipsis, qui imprudenter erravit, restituione traiteatur, si tamen doctrinam veritatis amplectens, sensus hæreticos, quibus imperitia ejus fuerat irretita, plene aperteque propria voce & subscriptione damnaverit: quod etiam in libello, quem ad nos miserat, est profetus spondens per omnia nostram secuturum esse sententiam.*

Latrocinalē igitur Concilium cœptum est anno Christi 449. sexto idus Augusti, & adhucunt Episcopi circiter 360. Lectis litteris Imperatoris, Romani Pontificis legati perierunt, ut Leoni quoque synodica epistola coram legeretur, quod eludente Dioscoro factum non est. Eutyches deinde, Eusebio, qui illius accusator erat, rejecto, admisus est, & Synodo libellum confessionis obtulit; quo lecto, acta Constantinopoli sub Flaviano contra eundem Eutychem releguntur. Illis relectis in integrum restituitur Eutyches; restituto Eutychē, introducuntur ejus monachi, qui in Synod supplicem adversus Flavianum offerunt libellum, in quo queruntur immoritō privatos se à Flaviano fidelium communione, & sacramentorum participatione, eō quod ab Eutychē discedere noluerint. Lecto libello, monachi adversus Episcopum suum rebelles & contumaces absolvuntur ab excommunicatione, in qua novem jam ferē menses integros imponentes manerant.

Exinde jubente Dioscoro releguntur acta in actione sexa Ephesina Synodi, ubi lecto symbolo à Nestorianis fallato, & a Charisio presbytero ad Synodum delato, Synodus statuerat, ne quis alteram ab ea, quam Nicenī Patres compulerunt, fidem auferre, aut conscribere, aut componere licet posset: qui verò alteram fidem componere aut proferre auderet, si Episcopus esset vel clericus, deponeretur; si verò laicus, excommunicaretur. Post hæc Diocorus contra Flavianum & Eusebium Dorilai Episcopum, tanquam Ephesini decreti transgressores, quod Niceno symbolo non contenti, de fide novi aliquid constituerent, depositionis sententiam profert, frustrā ad illius genua accedentibus Episcopis, & deprecantibus,

Ff 2 ne

ne innocentem & immeritum Flavianum damnet ; quod non solum non impetrant , sed etiam ab introducitis militibus ita terrerunt omnes , ut omnes Flaviani & Eusebii damnationi subscriptant , exceptis tamen legatis Pontificis , quorum alter , nempe Hilarus , alta voce intercedit . Flavianus oppresus a Dioecoro , ab injulta illius sententia provocatus , & appellatus Romanum Pontificem , appellationisque libellum legaris Apostolicae Sedis tradit . Cæsus , multisque injuris affectus , deportatus in exilium , ubi non multo post dolore plagarum , quas accepérat , extinguitur . Denique soluta Synodus , Epheso discedit Dioecorus , & in urbe Nicæa in Leonem Summum Pontificem fert excommunicationis sententiam , quam decem Episcopi Aegyptii , quos secum habebat , ipso cogente ; inviti & gemebundi subscriptibunt .

Hilarus agerè è manibus Dioecori elapsus , Romanus venit ad Leonem , eumque de re tota certiore facit . Leo Synodum convocat , in eaque omnia in Ephesino conciliabulo acta rescindit , & ad Theodosium scribit , obsecrans ut omnia in eo statu esse jubet , in quo fuerunt ante omne judicium , donec major ex toto orbe sacerdorum numerus congregetur , atque ut , quia & legati Apostolici fideliter reclamarunt contra sententiā in Flavianum latam , & eisdem libellum appellationis Flavianus dedit , generalem Synodum jubeat intra Italiam celebrari . Ad Pulcheriam quoque Augustam scribit , ut hanc suam supplicationem apud Theodosium , tanquam specialiter à Petro Apostolo legatione sibi commissa , dignetur afferere , ab eoque Concilium intra Italiam habendum impetrare laboret .

Idem à Theodosio , datis ad eum litteris , Leonis horruat , Valentinianus , qui in Occidente imperabat , Galla Placidia mater eius , & ejus uxor Licinia Eudoxia petierunt ; sed nihil impetratum est : imò vero Theodosius , quem Chrylaphius sycophantus suis infatuat , legem edidit , qua Flavianum velut Nestorianæ hæreticos instauratores infamabat , ejusque confirmabat depositionem , sicut & aliorum Episcoporum , quos exauctoraverat Alexandrinus , Eulebi scilicet Dorilæi Episcopi , domini Patriarchæ Antiocheni , Theodoreni , Ibae , &c . Eadem lege jubebat , ut Episcopi universi Nicenam fidem subfcriberent , & eum de sua subscriptione per proprias litteras certiore facerent , &c .

Scribunt aliqui , Theodosium rei veritatem tandem competisse ; in eos , à quibus deceptus fuerat , animadvertisse , Chrylaphium relegasse , Eudoxiam conjugem suam verbis acerbissimis objurgasse , adè ut ipsa Hierosolymam adeundi copiam petierit ; Pulcheriam denique lororem suam , quam Chrylaphio & Eudoxia suadentibus , à rerum administratione removarat , honorifice revocasse , atque in pristinam Augustæ dignitatem restituisse ; quod certè contingere non potuit , nisi postquam ad Valentinianum , Placidiam , & Liciniam rescriperat , cisque , quod petebant , abnuerat . At videamus Leonem ad Pulcheriam ut Augustam & summam rerum administrarem scripsisse ante pseudo Synodum Ephesinam , imò & aliquando post , quando ad imperrandum totius orbis intra Italiam Concilium scriptit Theodosio , qui tunc certè certius errorem nondum posuerat .

Anno sequenti extincto Theodosio , Martianus , vir religione & bellica virtute eximus , Imperium capessit , & conjugem accepit Pulcheriam , quacum rei catholicae constituerat pari studio statim incumbit . Corpus Flaviani ab exilio Constantinopolim honorifice revelli jubet , & collocari in Apostolorum Basilica , in qua Constantinopolitanus Episcopi inhumi solebant . Episcopos ob Flavianum depositos , & in exilium deportatos , ab exilio revocat , futura Synodi legitima sententia fides suas recuperaturos . Chrylaphius malorum omnium auctor , Pulcheria ntu occiditur . Legati à Leone paulò ante Theodosii obtutum , Abundius scilicet , & Asterius Episcopi , & Basilius & Senator presbyteri , Constantinopolim missi

honorisfice excipiuntur à Martiano . Anatolius , qui Flaviano suffectus fuerat , convocato Episcoporum concilio , cui interiunt legati Pontificis , Eutychis hæresim damnat , & unā cum aliis , qui aderant , Episcopis subscriptit epistolam Leonis ad Flavianum , eamque ad alios Orientis Episcopos subscriptandam destinat . Eutyches denique in exilium deportatur , de eoque deinceps altissimum silentium est .

Leone & Pulcheria hortantibus , Martianus generalē Synodum convocare statuit , primum Nicæam , quid Leonem ipsum , & alios Episcopos invitavit . Ed convenerunt Episcopi 630 . ut testatur Liberatus in Breviariorum cap . 13 . aut ad minimum 520 . ut Patres ipsi in sua ad Leonem synodica epistola scripsire . Edem Leo legatos , qui vicem ejus agerent , & ejus nomine Synodo praesiderent , misit Paschalium Lilyberanum in Sicilia Episcopum , & Lucentium Episcopum Asculanum , cum Bonifacio & Basilio presbyteris ; quibus Imperatorem enixe rogantibus , ut praesens adesseret Concilio , seque aliter ei interfuturos esse negantibus , Imperator Nicæa Chalcedonem Episcopos evocavit , ut propter vicinitatem loci ex urbe regia , cum opus foret , ad eos venire posset . Concilium itaque Chalcedone ceptum est VIII . idus Octob . anno 451 . & actionibus sexdecim perfectum est . Nos hic quæ sex prioribus actionibus gesta sunt , & ad Eutychis causam pertinent , quanta fieri poterit brevitate perstringemus .

§. III.

De gestis Chalcedone in causa Eutychis .

A ctione prima cum Dioscorus inter Episcopos suo loco confidisset , intercesserunt legati Pontificis , Paschalinus & Lucentius , protestati se , ut Leo iussiret , discessuros , si Dioecorum judicis , & non potius rei locum teneret , quippe qui non judicaturus , sed judicandus advenaret , quia cum personam judicandi non haberet , eam agere presumperat , & Synodum generalem aulus fuerat facere sine auctoritate Sedis Apostolicae , quod nunquam licuit , nunquam factum est . Quod postulabant , obrinuerunt legati ; & iubentibus Magistris ac Senatoribus , Dioecorus in medium transiit , eique ex adverso oppositus est Eusebius Dorilæi Episcopus , qui illum accusaturus advenaret . Postulante Eusebio perlecta sunt duarum Synodorum acta , Constantinopolitanæ scilicet , in qua damnatus fuerat Eutyches , & Ephesina latrocinalis , in qua Eutyches in integrum restitutus , & Flavianus cum Eulebi depositus fuerat ; quibus perlectis , cum Eutychem male restitutum , & Flavianum cum Eusebio injustè depositum fuisse liqueret , judices ac tenatus dixerunt , videri sibi justum esse , si ita placet Imperatori , eidem depositionis pœna subiecendos Dioecorum , Juvenalem Hierosolymitanum Episcopum , Thalassium Episcopum Cæsareæ Cappadociae , Eusebius Episcopum Ancyrae , Eustathium Episcopum Berysti , & Basilius Episcopum Seleuciae Iaurie , qui in latrocino Ephesino principatum obtinuerant .

Actione secunda , praesentibus Magistris & Senatoribus , absente vero Dioecoro cum aliis sex Episcopis proxime nominatis , leguntur symbolum Nicænum , symbolum Constantinopolitanum , epistola Cyrrilli ad Nestorium , quæ incipit , *Obloquuntur* ; alia ejusdem ad Joannem Antiochenum epistola , quæ incipit , *Latentur cœli* , & epistola synodica à S. Leone ad Flavianum contra Eutychis hæresim scripta , cui post ejus lectionem Episcopi , qui aderant , orthodoxi sic acclamant : *Hæc Patrum fides , hæc Apostolorum fides . Omnes ita credimus , orthodoxy ita credunt . Anatolius ei qui ita non credit . Petrus per Leonem ita locutus est , Apostoli ita docuerunt . Dixi autem , Episcopi , qui aderant , orthodoxi : nam Illyricani & Palestini Episcopi , qui nondum ad sanam mentem redierant , dubitarunt circa tria hujus epistolæ loca , quorum tamen plana erat orthodoxy : Breviter illis ex tempore reponsum est ab orthodoxis : tum Magistris & Senatoribus sciscitantibus , quis adhuc dubitet ,*

ret, orthodoxi Episcopi iterum clamant, *Nemo dubitat*: sed Illyriciani & Palæstini per Atticum Nicopoleos Episcopum aliquot dierum inducias postulant, intra quos tranquilla mente veritatem perquirere possint. A Magistris & Senatoribus conceduntur illis quinque dierum induciae, intra quos cum orthodoxis apud Anatolium convenientes doceantur, & dubia sua deponant. Contra hanc oecconomiam reclamant orthodoxi omnes, dicendo: *Omnis ita credimus: sicut Leo, ita credimus, Nostrum nullus dubitat. Nos jam subscripti sumus.* Denique Illirici & Palæstini pertinet, ut Diocorus cum aliis sex Episcopis supra memoratis Synodo reddatur, orthodoxis omnibus clamantibus *Egyptium exilio*.

Actione tertia, à qua absunt Magistratus & Senatores, & Diocorus, cum aliis sex Episcopis, qui cum illo in Ephesino latrociniis primatum habuerunt, Eusebius Dorilai Episcopus Diocorus accusat; leguntur variis libelli Synodo oblati, in quibus exponebantur Diocori sceleris. Diocorus à Synodo citatus, etiam post tertiam citationem venire abnuit: Pachasius in eum sententiam profert his verbis: *Sanctissimus & beatissimus Archiepiscopus magna & senioris Roma Leo, per nos & per presentem sanctam Synodum, una cum... beato Petro Apostolo qui est petra & crepidio catholica Ecclesia, & recte fidei sacramentum, nudavit eum (Diocorum) tam Episcopatus dignitate, quam etiam & ab omni sacerdotali alienavit ministerio.*

Similiter contra Diocorum depositionis sententia fertur ab Anatolio, Maximo Antiocheno, & aliis deinceps omnibus qui aderant Episcopis. Sententia depositionis contra Diocorum lata, ab omnibus deinde subscribitur; mittitur ad Diocorum, & significatur clericis Alexandrinis, qui Chalcedone aderant. A Synodo proponitur edictum, quo declaratur, ita Diocorum gradu & dignitate dejectum esse, ut nunquam in integrum sit restituendus. Denique Martianum Imperatorem de Diocori depositione certiorum facit Synodus per litteras, in quibus Patres damnationis Diocori causas exponentes, afferunt eum depositum esse, quia primum epistolam Leonis ad Flavianum recitari prohibuit Episcopis Ephesi congregatis, & hoc postquam multo tempore promiserat, & juraverat se hujus epistola lectionem non impediretur. Secundò, Eutychem legitimè abdicatum, in integrum irregulariter restituit contra decretum Leonis, qui hexsim ejus damnaverat, & sententiam in illum à Flaviano latam confirmaverat. Tertiò, quia Flavianum & Eusebium Dorilai Episcopum iniquè damnavit, & alios Episcopos à diversis Conciliis ritè damnatos, in communionem propria auctoritate suscepit; cùm regulæ ecclesiasticæ precipient, ne qui Episcopi in communionem accipiant eos, qui ab aliis fuerunt excommunicati. Quartò, sententiam excommunicationis in Leonem Pontificem ferre ausus est. Quinto denique, Concilio inobedens fuit, & semel, ac secundo, & tertio secundum sanctas regulas vocatus, noluit se fovere.

Magistratus & Senatores qui actione tertia non interfuerant, ut Diocori iudicium soli Synodo relinquenter, adfuerunt actioni quartæ: in qua scilicet in illis utrum symbolo Niceno & Constantinopolitano consonet epistola Leonis ad Flavianum, declarant Episcopi omnes, etiam Illyricani & Palæstini, qui actione tertia dubitaverant de tribus ejus locis, illam symbolis confonare, eique se subscriptisse. Exinde accepto Imperatoris mandato, quo Juvenalis & aliorum Episcoporum, qui cum Diocoro latrocinalem Synodum Ephesinam rexerant, iudicium Synodo permittebatur, Synodus cum illis, quoniam Leonis epistola subscripterant, clementer agit, colque in pristinum ordinem & consensem admittit. Lecta deinde fidei professione, quam Imperatori obulerant *Egyptii Episcopi* tredecim, jubent dictam Leonis epistolam subscribere, quod facere sine Alexandro Archiepiscopo constanter renuentes, ex indulgentia subscriptionem suam differre permittuntur donec novus loco Diocori eligatur Alexandrinus Episcopus. *Simonnet Theol. Tom. II.*

copus. Denique Carolo & aliis Archimandritis ac monachis Eutychianis, postquam lecti fuerunt supplices libelli, quos Imperatori obtulerant, conceduntur triginta dierum induciae ad hoc, ut Eutychis heresim damnet, & subscriptante epistolam Leonis; quo tempore clapo, si non obedierint, gradu ac omni dignitate, communione, & prælatura privati declarantur.

Actione quinta, cui interfuerunt Magistratus & Senatores, lecta fidei expositione, qualis apud Anatolium absentibus legis Apostolicis exarata fuerat, Joannes Germanicus Episcopus, in medium transiens, dixit, expositionem illam non bene habere, adeoque redintegrandam esse. Reclamarunt etiam legati Pontifici, interminati se discessuros, & Romæ Synodum alias generalem coactum iri, ni reconcinaretur expositus, in qua tantum dicebatur, Christum esse ex duabus naturis, quod ad Eutychianam impietatem refutandam insufficiens esse judicabant Apostolici legati, nec immerito, ut pater ex his Diocori verbis: *Quod ex duabus naturis est, suscipio; duas non suscipio.* Quare volebant in expositione dici, quod in sua ad Flavianum epistola scripterat Leo, Christum in duabus naturis inconsuèt, immutabiliter, indivisiè, inseparabiliter subsistere; quod tandem post longam altercationem agentibus Magistratus ac Senatoribus, & ipso metu Imperatore pernuncium interveniente, & præcipiente, perfectum est ab Episcopis ad id à Synodo delegatis. Expositio reconcinnata, & cum additione quam legati Pontifici postulaverant, relecta, ab universa Synodo suscepta est, clamantibus Episcopis omnibus: *Hec fides Patrum Metropolitanorum modo subscriptant... que bene definita sunt, dilationem non suscipiant. Hec fides Apostolorum, huic omnes consentimus, omnes ita sapimus.*

Actione sexta, præsentibus Marciano & Pulcheria, fidei expositi, postquam iterum lecta est, ab Episcopis omnibus subscripta; & subscriptione ab omnibus facta, Imperatore iterum scilicente, num secundum omnium Episcoporum consensionem definitio relecta, proleta fuerit, clamant omnes: *Omnis sic credimus: una fides, una voluntas, omnes id ipsum sapimus, omnes consentientes subscriptimus, &c. Nestorius & Eutychi & Diocoro anathema. Trinitas hos tres damnavit, Trinitas hos tres ejecit, &c. Sic absoluta est Chalcedonensis Synodus celeberrima, quantum attinebat ad Eutychem, circa quem nominatim nibil statuit Synodus, quia causa illius jam erant finita, ut potè legitimè condemnati ab Archiepiscopo suo Flaviano, cuius iudicium confirmaverat summus Pontifex Leo, cuius rogatu Eutychem iam relegaverat Marcianus.*

Edicto publicè proposito Synodum confirmavit Marcianus, & ea que decreverat observari præcepit. Legem, à Theodosio post latrocinalem Synodum Ephesinam contra Flavianum & Eusebium Dorilai Episcopum latam, legi contraria infirmavit & abrogavit; Gangram Paphlagoniæ urbem relegavit Diocorum, in cuius locum suffectus est Proterius vir apprime catholicus, qui sedem Alexandrinam obtinuit, non sine ingentibus turbis, quas excitarunt, qui Diocoro studebant: quare tunc duas in partes scissa est Alexandria, alius, qui numero quidem pauciores, sed honestiores erant, Proterium sequentibus; aliis vero Diocoro, quādū vixi adherentibus, quorum plerique nequidem mortuo Diocoro ad Proterium rediere, sed schismà fecere, auctoribus Timotheo Äluro presbytero, & Petro Moggo diacono, quos idcirco Proterius damnavit.

§. IV.

Discrimina, in que ab Eutychianis adducta Chalcedonensis Synodus, perstringuntur.

Marciano Imperatore anno 457. è vivis sublato, Timotheus Älurus, monachorum, quos circumvenerat, multitudine fretus, sedem Alexandrinam invadit;

vadit; à duobus Episcopis, qui ob crimina sua damnati fuerant, & in exilium pulsii, ordinatur; per nefarios homines Proteriorum in baptisterio, ad quod consergerat, ipso die Cœna Domini interficit; & Chalcedonensem Synodum anathematizat. Missis utrimque ad Leonem, qui Marcius successerat, supplicibus libellis, hoc est, tam ab Ägypti Episcopis & clericis, de Proterii sede, & Chalcedonensis Synodi damnatione conquerentibus; quam à Timotheo, factum excusante, & ut Synodus Chalcedonensis abrogaretur postulante, Leo encyclicas litteras ad omnes orbis Romani Episcopos scribit, sciscitans quid ei de Chalcedonensi Concilio, & Timothei ordinatione statuendum judicent. *Chalcedonensem Synodum*, in eis Liberatus, cap. 15. usque ad sanguinem vindicandam... *Timotheus vero non solum inter Episcopos non haberi, sed etiam christiana appellatione privari*, retribuit omnes Episcopi. 1060. Episcopos Eulogius Episcopus Alexandrinus, ad 470. tantum Epi-
thetum Antiochenus Episcopus ad Imperatorum re-
scripsisse testatur apud Photium. Acceptis Episcoporum litteris Imperator Alexandria pelli juber Timo-
theum, eumque Gangram primum, deinde Clericorum relegati. In ejus locum à Catholicis sufficitur Timotheus alias, cognomento Salophaciolo.

Non solum Alexandriae, sed etiam Antiochiae tur-
batum est ab Eutychianis. Petrus cognomento Cnaphaeus sub Follo, presbyter primum Chalcedone, de-
inde Constantinopoli Archimandrita, impetrat Eutychianam addicitionem, scelerum suorum conscientia exagitatus aufugit Antiochiam ad Leonem, quem Imperator Leo Orientis ducem fecerat. Ibi contra catholicam fidem & Martyrium Patriarcham turbas ingentes excitavit; tum Martyrio sponte Episcopatu
renunciante, sedem Antiochenam invasit: sed agente Gennadio, ab Imperatore damnatus ad exiliu-
m, antequam in illud deportaretur, fuga libi-
met constituit.

Leone mortuo, & imperante Zenone, Basiliscus Eutychianus sexta studiofus, tyrannidem arripit anno 495. Ab exilio revocat Timotheum Elurum, qui cum Petro Cnapheo venit Constantinopolim. Quadente Timotheo, Basiliscus ad omnes ubique Episcopos misit encyclicas litteras, in quibus epistolam sancti Leonis ad Flavianum & Chalcedonense Concilium anathematizari jubet, & ubique reperta fuerint, flammis absumi. Cum Timotheo Elur & Petro Cnapheo Basilisci litteris subscriptissime Episcopos alios numero circiter quingentos scribit Evagrius, lib. 3. hist. cap. 5. Ex illis fuerit Asiani Episcopi, qui tamen aliquanto post, dejecto Basilisco, ad Acacium Constantinopolitanum miserunt penitentia libellos, quibus ascribant, se non sponte sua, sed necessitate adatos. Basilisci litteris subscriptissime, nec aliter se, quam juxta Chalcedonensem Synodum formulam credere, & antea credisse.

Subscriptis Basilisci litteris Petrus Cnapheus Antiochiam reversus, sedem illam iterum occupat. Timotheus itidem cum Petro Moggo Alexandriam reddit, & sede illa recepta, fugatoque Timotheo Salophaciolo, anathematizat Chalcedonensem Synodum. Interea Acacius adversus Basiliscum plebem Constantinopolitanam & monachos commovet. Basiliscus perterritus, litteras suas encyclicas revocat, alialque illis contrarias, quibus Chalcedonensem Synodum confirmat, mittit ad Episcopos.

Altero, quam derurbatus fuerat anno, Zeno imperium recuperat; omnia Basilisci acta rescindit, Petrum Cnapheum Antiochia expulit; derubari jubet Timotheum Elurum, qui, si Liberato credimus, vita periculus mortem optat, & hausto sponte veneno extinguitur. Restituto iussu Leonis Timotheo Salophaciolo, heretici sua sibi auctoritate Episcopum eligunt Petrum Moggum, quem, hoc nuncio accepto, more damnat Zeno; quare se se hominum conspectu subducere cogitur; cum autem Alexandria delitesceret, Timotheus Salophaciolus de elongi amando scriptit ad Simplicium Pontificis

cem, qui ea de re apud Zenonem & Acacium, qui tum Petro favebat, toto fere triennio per litteras fru-
stra laboravit.

Mortuo Timotheo Salophaciolo, à Catholicis Joannes cognomento Thalaja, vir catholicus, Episcopus Alexandrinus ordinatus est, cui Acacius, quod ab eo non accepisset litteras, quibus de illius ordinatione certior fieret, gravissime luccensuit: unde & Zenonem impulit, ut eo dejecto Petrum Moggum restituat. Praterea, idem Acacius Zenoni auctor fuit, ut Catholicos cum hereticis conciliandi gratia edere heriticum seu unitivum decretem, quod est media quadam inter orthodoxos & heterodoxos fidei professio, in qua scilicet profiteretur se nullam aliam fidei formulam suscipere præter Nicenam, quam Constantiopolitana Synodus generalis confirmavit; & Ephesina, que Nestorium damnavit, secuta est; col-
que qui altere sentiunt, vel senserunt alias, sive in Chalcedonensi, sive in alia qualibet Synodo, ana-
thematis cum Nestorio & Eutychie. Præterea, duodecim sancti Cyri aduersis Nestorium anathematismos recipi & confiteretur *Unigenitum Dei Fi-
lium & Deum, verò hominem factum... consubstan-
tiale Patri secundum deitatem, eundemque nobis consubstantiale quod humanitatem, qui descendit & incarnatus est ex Spiritu sancto de Maria Virgine ac Dei genitrice, unum esse, non duos. Eos verò qui di-
vidunt, aut confundunt, aut phantasiam introducent, omnino rejiciunt: de una autem aut duabus postincarnationem naturis ex industria filerit, ne cui parti præjudicet. Itaque Zeno in suo heretico Synodum Chalcedonensem non damnabat quidem, sed nec illam, & editam ab illa fidei expositionem admittet, imò indirectè eam petere, ac vituperare videbatur.*

Hereticum suscepit Petrus Moggus, quare cum eo Acacius communionem inicit. Cum autem Chalcedonensem Synodum damnare desineret Petrus, ex Eutychianis, quibus abundabat Alexandria, aliqui ab ejus communione recesserunt; cùmque postea, ut illos ad se reduceret, Synodum anathematizasset, nihilominus in suo schismate perseveraverunt: unde quia conventus suos seorsim à suo Capite seu Patriarcha agebant, nun-
cupati sunt Acephali, quod vocabulum ad totam sectam transit; ita ut postmodum sectæ illius homines indiferenter Acephali, vel Eutychiani appellati fuerint.

Anno 482, quo Henoticum promulgatum est, Con-
stantinopoli degeberat Petrus Cnapheus, qui illud suscipiendo conciliavit sibi Acacium, à quo in communione indecō receptus est, & in Antiochenia sede restitutus, ejecto Calendone catholico, quem ipse Acacius ordinaverat: sede recuperata Petrus Cnapheus palam Concilium Chalcedonense damnavit, & ad Tri-
lagii finem hanc adjecit clausulam, *Qui passus es pro nobis, miserere nobis*, siveque initium dedit hæresi Theopalchitarum.

Anno 483, defuncto Simplicio, ad Pontificatum Ro-
manum electus est Felix tertius, qui Honoticum repudiavit, & Rome coegerit Synodum, ex qua legatos, Vi-
talem scilicet ac Missenam Episcopos, Constantinopolim misit, qui à Zeno peterent, ut Chalcedonensis Synodus firmaretur. Petrus Moggus tanquam hereticus expelleretur, & Acacius Romanum mitteretur; rationem redditurus eorum, quæ ei objiciebat Joannes Thalaja, qui Alexandria expulsus, ad Sedium Apostolicum configuratur. Verum legati in carcere coniecti, ac postea ab Acacio corrupti, cum hereticis communica-
runt, Petri Moggi nomine in sacris dysptichis publicè recitato, ex quo facto multos ex simplicioribus in frau-
dem induxerunt heretici, afferentes Petrum Moggum à Româna etiam Sedi susceptum esse in communionem.

De legatorum suorum prævaricationem per Acco-
merentes monachos, qui illos accusaturi Romam ve-
nerant, certior factus Felix, alteram Rome coegerit Synodum, in qua legatos suos omni honore & gra-
du privavit, & excommunicationis sententiam tulit in Acacium, quam Constantinopolim delatam monachus Accometensis in Acaci pallio suspendit, dum ad sacra celebranda templum ingredieretur. Acacius CON-

Disputatio I. Articulus X.

455

contemptu Synodi Romanae iudicio in hereticorum communione permanxit, & Felicis nomen ē sacris expunxit diptychis: quare ex tunc Romana & aliae Occidentales Ecclesiae à Constantinopolitana separatae sunt, quod schisma diu duravit cum ingenti Ecclesiarum Orientalium detrimento; nec nisi post quinque & triconta circiter annos, imperante Justiniano, & procurante Hormida Pontifice, extinctum est.

Zenone post decimum & septimum imperii sui annum abique liberis defuncto, Ariadnes, qua Zenonis conjux fuerat, opera rerum summarum adepta est, & Ariadnam accepit uxorem Anastasius. Eo imperante, miram Ecclesiarum Orientalium discordiam suisse, scribit Evagrius lib.3, hist. Eccl. cap.30. singulis praefulibus, prout ipsis visum erat, agentibus. Alii Synodus Chalcedonensem defendebant; alii anathematizabant: alii nec admitebant nec rejeciebant, contenti Henrico, quamvis inter se de una vel duabus in Christo naturis dissiderent. Cū autem veller Anastasius subditos imperio suo altissima pace frui, omni contentione tum ab Ecclesiae statu, tum à rebus publicis procul amandata, atque ita nihil omnino innovari veller, si quem Episcopum reprehendebat contra inolitam Ecclesiae, cui praeerat, consuetudinem Concilium Chalcedonense aut predicantem, aut sub anathemate damnantem, cum fede expellebat.

Xenajes Hierapoleos Episcopus, cum ingenti monachorum Eutychianorum turba Antiochiam irrumperet, Flavianum Patriarcham catholicum aggressus est, ut eum ad anathematizandam Chalcedonensem Synodum compelleret. At cives Antiocheni accurrerentes, Xenajam cum suis monachis, non sine magna illorum cæde fugarunt. Quod cū delatum esset ad aures Anastasi, Flavianum immurum expulit, & Patras relegavit, intruso in ejus locum Severo, homine nequissimo, qui ob Eutychianam impietatem ē monasterio suo expulsus, Constantinolum venerat, & in Anastasi familiaritatē irreperit. Hic cū Antiochiam venisset, synodicas, in quibus Chalcedonensem Synodum cum epistola S. Leonis, & eos qui duas in Christo naturas agnoscabant, sub anathemate damnabat, litteres quaquaversum misit, & ad eas subscrivendas sua dioecesis Episcopos partim fraude induxit, partim vi compulit, nonnullis ramen subscrivere recusantibus, qui idcirco sedibus suis recitici fugerunt.

Mortuo Anastasio Praetoriani milites Imperatorem renunciarunt Justinum, qui senior dictus est, Principem apprimē catholicum, & acerrimum Chalcedonensem Synodū defensore. Hic primo imperii sui anno Severum, cō quōd in litteris synodicas, quas scribebat, & in responsionibus, quas ad singulos Patriarchas mittebat, Synodum Chalcedonensem damnare non cessabat, deturbavit, jussitque lingue absensione plebi, hortata Vitaliani militum magistrī, cui maledixerat. Quod supplicium fuga evasit Severus, in cuius locum suffectus est Paulus quidam, vir catholicus, qui Chalcedonensem Synodum palam prædicare jussus est ab Imperatore, à quo idem alii omnibus Orientalis Ecclesiae præfulibus præceptum est.

Justino ad meliorem vitam translato, Justinianus, quem sibi collegam assumptūrāt, solus imperavir, & Chalcedonense Concilium acerrimē ad finem usque vitā defendit, Theodora ejus conjugē Eutychianorum parti addūctissima, eosque, qui unam tantum in Christo naturam asserabant, omni cura ac sollicitudine protegente.

Petro Moggio ejusdem impietatis & in Chalcedonense Concilium odii participes in Alexandrina sede successerant Athanasius, Joannes Mela, Joannes alter cognomē Niziota, Diocorus junior, sub quo Alexandrinī Acephali ad aliorum, qui Patriarchae communicabant, Eutychianorum communionem redierunt; & Timotheus, quo defuncto, procurante Theodora Augusta, per Calopythium cubiculum, Theodosius ordinatus est Episcopus Alexandri-

Simonnet Theol. Tom. II.

nus: sed seditionum populi perturbus, sponte Alexandria abcessit, & cum honore Constantinopolim deductus est iussu Theodorae, quæ eum Chalcedonensem Synodum suscepturn esse Justiniano promiserat; quod cū à Severo, qui tunc Constantinopoli agebat, in heresi confirmatus, præstare perinaciter recusasset, ab Imperatore missus est in exilium, & in ejus locum suffectus Zoilus Episcopus catholicus.

Anno 635. ē Trapezuntina sede in Constantinopolitana, opera Theodorae translatus est Anthimus catholicum se simulans. Eodem anno Constantinopolim venit Agapetus Romanus Pontifex, qui acceptis orthodoxorum contra Anthimum libellis, eum heretos convictum, Augusta clām minas nequicquam intentante, depositus, eique subrogavit Menas, qui Agapeto aliquantū post ad celos translato, Constantinopoli Synodum coegit, in qua Anthimus in heresi contumax excommunicatus est cum Severo, quibus constitutione edita Justinianus non solum urbe regia, sed etiam omni alia imperii civitate interdixit. Ex quo tempore omne in Ecclesia Orientali disodium sublatum est, & à Patriarchis aliisque Episcopis omnibus recepta & prædicata sunt quatuor Synodi, Nicena scilicet, Constantinopolitana, Ephesina prior, & Chalcedonensis, ut scribit Evagrius, lib.4. hist. Eccl. cap.11. & manifestum si ex quinta Synodo sub Justiniano celebrata Constantinopoli, in qua sic loquuntur Patres: Iterum confitemur quod suscipimus sanctas quatuor Synodos, id est, Nicenam, Constantinopolitanam, Ephesinam primam, & Chalcedonensem; & que pro una eademque fide deficerunt, prædicavimus, & prædicamus.

§. V.

De variis Eutychianorum factionibus.

Eutychiani divisi sunt in Eutychianos rigidos, Eutychianos moliores, hesitantes, corrupticos, incorrupticos, Agnatas, Theopaschitas, Triteitas, Severitas, Jacobitas, &c.

Eutychiani rigidi erant ii, qui in omnibus Eutychis impietatem lequebant: moliores verò, qui in aliquo ab Eutychē dissentiebant; unde & semi-Eutychiani dicti sunt. Primi cum Eutychē afferebant, post unionem, unam tantum naturam, eamque simplicem in Christo maōisse, sive quia volebant divinitatem conservam esse in humanitatem, sive potius quia sentiebant humanitatem à divinitate abloream atque consumptam: unde negabant Christum nullā ex parte nobis substancialē esse. Secundi verò affirmabant unam quidem in Christo naturam esse, sed eam naturę Patri secundū aliquid, & secundū aliquid naturę nostrę esse coniunctualē; unde consequens est, ut tenerent ex utraque natura, divina scilicet & humana, unam tertiam sūisse compositam.

Hesitantes, ex quorum numero fuisse Anastasium Zenonis in imperio successorem scribit Leontius, hoc commune cum aliis Eutychianis habebant, quod Eutychis heresim amplecterentur, & aversarentur Chalcedonensem Synodum.

Corrupticos sic dicti, quia corpus Christi fuisse corruptioni obnoxium confitebantur, Theodotianū nuncupati sunt à Theodosio, quem supra favore Theodora Augusta ad Alexandrinū Episcopatum electum esse diximus. In corrupticōlē mortis & perpassiōnis expersi semper esse volebant. Appellati autem sunt etiam Julianistē à Juliano Halicarnassensi, Gajanitē à Gajano, quem à monachis in Alexandrinā sedem deturbato Theodosio, intrufū Theodora Carthaginem relegavit, & Aphthartodocētē.

Agnatas sic dicti, quia Christo ignorantiam attribuebant, authorem habuerunt Themistium diaconum Alexandrinū, à quo Themistiani nuncupati sunt. Theopaschita Petrum Cnapheum authorem habauerunt, & unam de trinitate personam passam esse secundū divinitatem asseruerunt. Differabant autem à Patropassianis, qui unicam in Deo hypostat-

Ff 4 sim

sim admitebant; cum ipsi tres inter se realiter distinctas agnoscerent. Trinitas non solum tres hypostases, sed etiam tres naturas inter se distinctas realiter constituerunt. Horum institutor, vel saltem instaurator fuit Joannes Grammaticus cognomine Philoponus, qui scripsit contra Chalcedonensem Synodum. Severitas, qui in plures factiones divisus fuerunt, sic dicti sunt à Severo Antiocheno pseudo-Episcopo, quo auctore glorabantur. Jacobites prognati sunt à Jacobo genere Syro, ex insula plebe homine, qui Armenos in Theopatitarum heresim induxit, quam haecenitius pertinaciter retinunt. Existerunt deinde aliae Eutychianorum factiones, quorum alii Angelites à loco quoddam Alexandriæ Angelio dicto, in quo convenitus fuos habebant, alii Petritæ à Petro Episcopo, alii Cononites ab Episcopo Conone nuncupabantur.

ARTICULUS XI.

De Scythis quibusdam & Acemetenibus monachis.

Juliano seniore imperante, pacis ac concordia Ecclesiastice studiosissimo, Hormisdas Pontifex Romanus ad eum anno 519. legatos misit, Germanum & Joannem Episcopos, Blandum presbyterum, Felicem & Diocorum diaconos, qui cum Sede Apostolica Constantopolitanam Ecclesiam, & alias Orientis Ecclesias reconciliarent. Tunc temporis Scithæ quidam monachi Vitaliani magistri militum, qui & ipse erat Scitha, domifici, quorum præcipui erant Achilles, Joannes, Mauritius, Maxentius, Leontius Vitaliani affinis, & Petrus diaconus, reconciliacionem feliciter incepserunt aliquantum interurbarunt.

Hi aliquando cum Victore Constantinopolitana Ecclesiæ diacono disputatione, affluerunt Chalcedonensis Synodi professionem non sufficere, & præter illam confitendum, *unum de Trinitate crucifixum esse*. Negavit Victor: quare adversus illum tanquam Nestorianum, supplicem libellum obtulerunt legatis Pontificis & Joanni Constantinopolitanis Episcopo, perieruntque ut Chalcedonensi Synodo adderetur illud, *unum de Trinitate crucifixus est*. Responderunt legati: *Quod non est in quauor Concilii definitum, nec in epistolis beati Papa Leonis, nos nec dicere possumus, nec addere*. A legati itaque rejeti sunt monachi, quod extorquebant novum additamentum, nec necessarium, nec Eutychianæ impietatis suspicione carens; cùm ante annos triginta à Petro Cnapho hæretico dictum esset: *Unum de increata & invisa Trinitate passum esse*.

Monachi Scythiani spe sua delusi, Romam profecti sunt ad Hormisdas Pontificem, ad quem scripere legati, ut eum admonerent, ne faciliter se preberet monachis illis, qui cùm Synodum Chalcedonensem cum sancti Leonis epistola sine novo additamento sufficie negarent, & eos qui illis contenti essent, tanquam Nestorianos traducerent, hæreticum animum gerere non immergit videri poterant. Addebat Diocorus, è legatis unus, eorum additamento tam graviter offendit animos orthodoxorum in Oriente, ut ex illius approbatione graves dissensiones & scandala inter Ecclesias exortura essent; adeoque videri sibi, utile fore, & ad Ecclesiarum pacem convenientius, non aliud monachis illis responsum dari, quād sufficere Chalcedonense Concilium, in quo & alia Synodi continentur, cum S. Leonis epistola, ab eodem illo Concilio confirmata.

Scythicis monachos humaniter exceptit Hormisdas, & eos usque ad legatorum suorum redditum retinere decrevit. Interea omnem adhibuit conatum, ut illos ab incepto deterret, & suppressa, quam excitant, controverbia, quiescerent, Chalcedonensi Synodo & S. Leonis epistolis contenti; at apud eos monitis, manuverudine, ac auctoritate sua nihil placere proficit; nam multum tumultuari Romæ, & populum ad seditionem commovere frustra conati,

clam aufergerunt, & fuga sua se omnia ex prava & heretica intentione agere facile persuaserunt Pontifici, qui proinde verba Apostoli primæ ad Timotheum, cap.3. eis attribuens in sua ad Postessorem Africanum Episcopum epistola, sic loquitur: *De eis sero probavimus prophetica Apostolica voce dixisse, in novissimis diebus instare tempora periculo, & fore homines sui tantum amatores, habentes formam pietatis, virtutem autem ejus abnegantes, itaque esse vitandos. Illos tamen non anathematizavit, nec de illorum propositione judicium aliquod tulit, solumque eam authoritate sua confirmare constanter reculavit.*

Paulatim refrixit invidia, quam Scythicorum monachorum propositio incurrit, ejusque patrocinium fulciperæ docti & pii homines, inter quos numerantur Ferrandus diaconus, & Facundus Hermianensis Episcopus. Cùm itaque illam Justiniano & Episcopis placere cernerent monachi Acemetas, sic dicti quid in turmas tres divisi, ac per vices sibi succedentes, Dei laudes in Ecclesia diu nocte conseruent sine intermissione, ex zelotypia aduersus monachos Scythicos, quibus tanquam Eutychianis acriter adverfati fuerant, in oppositum Neftorii errorem prolaphi sunt, negantes, ut refert Liberatus in suo Breviario cap.20. esse confitendum beatam Mariam verè & proprio genitricem, & unum de Trinitate incarnatum, & carne passum.

Cùm autem urgerentur ab Imperatore, suadente Epiphanius Constantinopolitano Episcopo, ad Joannem II. Romanum Pontificem, qui Hormisdas post Joannem I. Felicem IV. & Bonifacium II. successerat, legatos miserunt Cyrum & Eulogium; quo auditio, Imperator eidem legatos destinavit Hypatium & Demeritum Episcopos, qui has tres Pontifici proponerent quæstiones: *Utrum unus ex Trinitate Christus & Deus noster dici possit, hoc est, una de tribus personis sanctæ Trinitatis sancta persona? An Deus Christus carne periret impassibili deitate? An proprio & veraciter Mater Domini Dei nostri Christi Maria, semper Virgo debeat appellari: eamque decisionem ab eo petent?*

Ab iisdem legatis Joanni redditæ sunt Imperatoris litteræ, in quibus, suam & aliorum Orientalium orthodoxorum fidem exponens, sic ait: *Predicantes Dominum nostrum Jesum Christum crucifixum unum esse sancte & consubstantialis Trinitatis, & coadrandum & glorificandum Patri & sancto Spiritui. Nec enim alium Deum Verbum, & alium Christum cognoscimus: sed unus atque eundem ipsum consubstantiale Patri secundum divinitatem, & consubstantiale nobis eundem ipsum secundum humanitatem, passibile carne, eundem ipsum impassibile deitate sanctam atque glorioam Virginem Mariam propriæ & verè Dei Matrem esse dicimus; non quia Deus Verbum principium ex ipsa sumperit, sed quia in ultimis diebus descendit de celis, & ex ipsa incarnatus, & homo factus, & natus est, quem confitemur & credimus, sicut dictum est, consubstantiale esse Deo Patri secundum deitatem, & consubstantiale nobis eundem ipsum secundum humanitatem: ejusdem miracula & passiones, quas sponte in carne suscepit, agnoscentes, &c.*

Hac Justiniani legatione anno 533, accepta & auditâ, Joannes Romanus coegit Synodum, in qua post debitam veritatis inquisitionem sententiam tulit secundum Imperatorem contra monachos Acemetas, quos ad rectam fidem revocare frustra conatus est, & idcirco in hæresi obdurate fidelium communione privavit. Patet hæc ex duabus synodis epistolis, quarum prima est ad Justinianum, secunda verò ad Avienum, Liberium, & alios Constantinopolitanos Senatores, scriptæ à Joanne anno 534.

In prima Joannes I. laudat Imperatorem, quod amore fidei & charitatis studio, edictus Ecclesiastice disciplinis, Romana Sedi reverentiam conservet, & ei curta subiectat, & ad eis deducat unitatem, ad